

Animalul de companie, între dragoste și idolatrie

Cimitirul animalelor, în serviciul social al obștii

Societatea în perspectivă creștină

Dumitru MANOLACHE

ZIARUL LUMINA Vineri, 10 iunie 2011

Undeva, la marginea Bucureștiului, în comuna Cățelu, pe strada Apusului, funcționează "Raiul animalelor", primul și unicul cimitir de necuvântătoare din România. Aici sunt înhumate aproape 3.000 de animale de companie și incinerate aproximativ 900. Criticat de unii, elogiât de iubitorii de animale, un loc extrem de curat și liniștit în realitate, cimitirul îndeplinește însă, dincolo de răspuns la o dragoste uneori exagerată a posesorilor de animale, un rol social necesar, despre care se vorbește foarte puțin: acela de factor sanitar indispensabil unei societăți urbane civilizate.

Nicky, Cuky, Aris, Piky, Bursuca, Lessy, Buch Bee, Rudy, Toto, Rokyy, Pity, Ghiță, Raisa, Tomiță, Miți, Zozo, Tase, Rafael, Zguby, Mau, Pufi, Nero, Topsy, Gaia, Mitică etc. sunt tot atâtea nume de câini, pisici, porcușori de Guineea, papagali, peștișori, ponei, șoricei, broaște țestoase, elefanți etc., vietăți ale creației lui Dumnezeu care, într-un moment al vieții lor, aduc bucurie, liniște, companie și, de ce nu, dragoste multora dintre noi. Mai ales celor care, din nebanuite pricini, ne simțim singuri, abandonați, triști, lipsiți de iubirea semenilor și fără de speranță. După care ele se retrag, discret, din viața lor și a noastră, lăsându-ne un gol în suflet, lipsindu-ne în continuare de afecțiune, de dragostea

lor dezinteresată, căroră, la rându-ne, le dăruim dragoste. Poate uneori exagerată, dar, în genere, meritată.

Dintr-o asemenea relație om-animal s-a născut și ideea întemeierii unui cimitir al acestor necuvântătoare. Idee insolită pentru mulți dintre orășenii noștri, obișnuiți mai degrabă să se debaraseze de animalele moarte prin aruncarea lor la gheana de gunoi, prin parcuri, pe străzi, prin canale sau pur și simplu în grădina sau în balconul vecinilor cu care ne-am certat. Idee născută nicidecum din cine știe ce tabuuri, credințe oculte sau rituri funerare apuse, antice, precum acelea din Ashkelon, unde exista un cimitir special pentru câini, care se bucurau de o recunoștință specială din partea anticilor.

Dincolo însă de acest aspect afectiv, cimitirul de animale de la Cățelu, "afacerea" domnului Laurențiu Neghină, îndeplinește un rol social aparte, neglijat, cu bună-știință sau nu, de multe autorități locale de la noi: acela de factor sanitar indispensabil într-o aglomerare urbană ce se dorește civilizată. Sau care, mă rog, năzuiește spre un asemenea atribut.

Cimitirul de animale, ca serviciu sanitar, social

Cimitirul de animale de la Cățelu ființează din anul 2003, pe partea de înhumări și, din 2005, pe partea de incinerare. Răspunzând unor cerințe ale iubitorilor de animale din București, dar și din alte mari orașe ale țării, aici pur și simplu s-au creat un spațiu și o gamă de servicii pentru cei care își pierd animalele de companie, unde le pot îngropa sau incinera, unde se pot plimba și chiar... reculege. Termenul de cimitir este adecvat în parte, dar poate cel mai potrivit este acela de parc-cimitir.

Dar tot aici, așa cum ne-a declarat domnul Laurențiu Neghină, "sunt aduși, de către primării, asociații de bloc, pensionari etc., pentru incinerare sau înhumare, cadavre de câini abandonați, de păsări sau alte animale, preluăm și distrugem o serie de deșeuri medical-veterinare din partea de sud a țării, părți anatomo-patologice, obiecte și materiale care rezultă în urma exercitării actelor medical-veterinare. Preluăm de asemenea produse chimice și medicamentoase ieșite din uz sau expirate pentru a le distruge sau neutraliza, fiind singura unitate de acest gen de pe raza județului Ilfov".

O vizită în cimitirul pentru animale este o experiență interesantă, pentru că tot ceea ce există aici - alei, bănci, "morminte", incinerator etc. - nu amintește de ceea ce îndeobște omul cunoaște ca fiind cimitir. Este, în primul rând, un parc de relaxare, la altă dimensiune, evident, asemănător cimitirului de animale din Paris, care este cel mai vechi din Europa.

Aici nu au loc ceremonialuri religioase sau alte activități care să scandalizeze, să jignească pe cineva sau credința cuiva. Totul se rezumă la un serviciu social, care aduce o notă de civilizație într-o urbe murdară și aglomerată, de dimensiunea Capitalei, unde problema animalelor abandonate sau moarte este departe de a-și găsi o rezolvare adecvată și acceptată de toată lumea.

Animalele fac parte din creația lui Dumnezeu

Biserica a recunoscut întotdeauna faptul că animalele fac parte din creația lui Dumnezeu, creație ce a fost făcută pentru om. Cartea Facerii oglindește acest lucru în capitolul al doilea, unde se evidențiază faptul că Adam dăruiește nume viețuitoarelor pentru ca acestea să-i slujească omului, să fie sub stăpânirea sa. Punctul de vedere ortodox despre starea sufletelor animalelor este lămuritor: sufletele animalelor sunt muritoare, spre deosebire de cele ale oamenilor, care le-au primit prin suflare dumnezeiască. De aceea, Biserica nu ignoră ajutorul pe care viețuitoarele îl dau oamenilor, pentru că omul credincios primește harul dumnezeiesc ce se revarsă și în locul unde el își petrece viața, împărtășire, indirectă, firească, a harului divin față de tot ceea ce-l leagă pe om de creație, cu tot ceea ce conține ea: vegetație sau animale.

Nu încurajează însă formele exagerate, idolatrice, față de animale, pe care unii membri ai societății le manifestă, din nefericire, mergând până acolo încât îl transformă pe Grivei, dintr-o neînțeleasă dragoste, în broșă de diamant, purtată pe rever sau ca buton la cămașă.